

„ilyen idők még nem voltak”: ez hasonlat-

hazugság, gondol olyan időket,
melyekhez volt hasonló.

feltételez, így pillant is
párhuzamokat a történelemben,
„aszály után krízist,
krízishez kritikus *tömeget*”.

de az ember csak fél, s félelmében maga
alá hajlítja a másikat
és földbe, vasba, chipekbe
dermesztené a helyzetét.

még nem volt, hogy az embert a Föld ne bírja.

II.

ha szempillantásra lenne ott,
de mindenestül (álmok, félelmek, szenvedélyek,
szándékok és hitek, kudarcok és előmenetel, zavaros
vej, korrekt anyós, nappalok és ünnepek szaga, szíve, agya minden
vonzalma, vonatkozása), mondjuk, IV. Béla, tök mindegy,
Nagy Károly birodalmában, a *jelenlévő* megőrülne.

III.

a „történelem”, ahogy én tanultam, a hatalom története
volt, befolyásért, területért – vereségek, kiegyezések
sora, új birtokló struktúrák
kiépítése –, a fölény megtartásáért.

ez sem az *idő*

annyi csak, egy hatalmas táskát magára aggat,
annyi csak, próbálja a tükör előtt,
annyi csak,
a nyakába vesz.

ez sem az *idő*

csak megnevezni a magot, az eredő állatot vagy népet.
a kezdet (örület, érdektelenek a részletek),
amennyire sötét,
annyira világos a származás vágya.

ez sem az *idő*

– minden mozzanat érdekes, elvtárs!
– de eltűnt az elnök agya. bemeneti
seb, kimeneti nyílás?
– minden, ami rendelkezésre áll.

ez sem az *idő*

egy kávéházban (ahol ma az *írók boltja* van),
József Attila fölpillant – „alig valaki.
tíz perccel
múlt tíz.” –, költ tovább.

ez sem az *idő*

iskolapadból ismerjük a képletet, $E=mc^2$,
nem repített a csillagvilágba, se
a velejéig titkos és tökéletes
ősröbbanásba.

ez sem az *idő*

színészeknél *működik*, cirkuszi generációk is híresek,
tudásukat zsidó bölcsek is hagyományozzák
„apáról fiúra”, az „irodalom”, valahogyan nem.
vagy rendkívül ritkán, döcögve, s nem így.

ez sem az *idő*

„nem is meséltem, megdicsérték az ingem kis, fiatal lányok”,
– mesélem este, új *népművelő*. jó szabású, fehér ing.
a VIII. kerület szívében ez még mindig olyan,
mint valami *dolmány*. (egyenruha.)

ez sem az idő

énekel az *ember*, mesél, játssza a drámáit, közben viszonyítja magát valami egészen máshoz, író-istenhez, osztályhoz, teremtőhöz. a legközelebbi, aki inni vagy enni ad neki, aki tapsol, nem „az ember”.

ez sem az idő

ahogyan megtette az (európai) ember a matematikát „királyvíznek”, császárnőnek – mert a császár mégis csak a Teremtő –, kimosta, önnön szeméből mosta ki a rejtélyt, árnyakat, angyalokat, s végül hogyan, a Teremtőt.

ez sem az idő

„látni, a Föld föltorlódott ígéből
hogyan nem lesz pernye se.”
látni?
egy hullámhosszon Vele?

ez sem az idő

az igazság, a fiam. áttört az igazságok fokán.
itt van, egyszerűen, mint az „ige”.
méltó szeretnék lenni, magatiszta: idővel
elperegni, mint egy tökös tölgyfalépcső.

ez sem az idő

L.T. igazgatóhelyettes irgalmatlan pofont nyomott le K. G-nek (mert hazudtunk), ő volt középütt (még az én fülem is csattant), azt válaszoltuk, hogy a „határőr szakkörbe nem járunk”. ami igaz, de mindenki tudta, hogy egy felsősnek valamelyik szakkörbe járnia kell. L.T-t a bizonytalansága is dühítette, különböztünk, három felől jöttek a szüleink.

ez sem az idő

hirtelen, mint egy metszet, kiélesedett és bevésődött az ezerszer szokott konyha, csak vacsoráztatta a gyereket, egyszeri volt, és hosszabb mint egy pillanat és élesebb minden jelen-érzékelésnél.

ez sem az idő

nem tud nem eszembe jutni Saul, ha az időre és az életre gondolok.
nem tud nem eszembe jutni Dávid, ha az időre és az életre gondolok.
nem tud nem eszembe jutni Pinochet, ha az időre és az életre gondolok.
meg a *hirtelen* Rimbaud, meg az *állandó* Picasso. XX. századi vagyok.

ez sem az *idő*

– mit keres a vasmozsár az (nászi) ágyban?
Marcell?
a kokárda? Apa (croc)sapucában?
– hát? én sem tudom, Apa.

ez sem az *idő*

nyitottam a jazzre, T. Z-től kértem hármat a youtube-on, olyanokat, akik még nem „szálltak el”. ((? mind fúvós.) az első Chet B. „*munkától vagy sikereitől várja, 3, 2, 1, hirdetések átugrása*”, „*i'm a fool to want you*”. egy balhéban kiverték a fogait, mintha zongoristának az ujját törnék. aztán újra, ezzel a nagymamás

ansattzal. honnan lépsz a körbe. ez sem az *idő*

na meg még Villon, kamaszkorom
Villonja, „szomjan halok a forrás vize mellett”,
ki ne szomjazna,
erre a *hercegi* mondatra.

ez sem az *idő*

az *idő* miért is kérdés? igaz, nem jut eszembe minden utcasarkon „mint olyan”, „egyáltalán”, „általában”, hanem egy-egy utcasarkon meglep.

ez sem az *idő*